

Met het voetbal zelf is niets mis

Als pubers van 15 iemand doodschoppen, heeft de opvoeding gefaald, stelt **Martijn Bressers**. Niet het voetbalspel, maar de ouders zijn hier schuldig.

Agressie in het amateurvoetbal is een probleem. De oplossing ligt evenwel niet bij aanpak van het voetbal – met het spel en de organisatie daarvan is niets mis – maar bij aanpak van de oorzaak van die agressie zelf.

Bij pubers van vijftien die in staat zijn iemand dood te schoppen, is het ernstig misgegaan in de opvoeding. Hun ouders zijn niet 'de arme ouders die dit helaas overkomt'. Zij zijn de hoofdschuldigen. Het is niet reëel om van de clubs of de KNVB te verwachten dat zij voorzien in een opvoeding die deze jongens jaren eerder thuis hadden moeten krijgen.

Wie als kind wordt bijgebracht wat ouderlijk gezag is, heeft later minder moeite met het accepteren van andere andere vormen van gezag. Zo zal het kind ook in staat zijn beslissingen te accepteren van een grensrechter of een leraar.

Het is naar de nabestaanden van Richard Nieuwenhuizen een mooi gebaar dat het amateurvoetbal voor komend weekend is stilgelegd en dat Ajax gisteren met een rouwband speelde, maar het leidt wel de aandacht af van het werkelijke probleem, dat immers niet voetbalgerelateerd is. Wie daar nog aan twijfelt, nodig ik uit om eens één week alle regionale kranten uit te pluizen en alle incidenten van zinloos geweld die de landelijke media niet halen op een rij te zetten. Zet dat af tegen de geweldsincidenten in het amateurvoetbal en de conclusie lijkt gerechtvaardigd dat het voetbal juist minder geweld kent dan de wereld buiten het voetbal. Daarbij moet ook de omvang van het amateurvoetbal in Nederland in

aanmerking worden genomen. Elk weekend worden in het jeugdamateurovoetbal (tot 21 jaar) 33.000 wedstrijden gespeeld waaraan 800.000 voetballers deelnemen.

Voetbal is niet meer dan een gelegenheid voor probleempubers hun agressie te uiten, omdat het gepaard gaat met strijd, eer en passie. Omdat bij voetbal fysiek contact en spelregels horen, wordt het vermogen om te incasseren en autoriteit te accepteren maximaal op de proef gesteld. Hierbij komt dan ook nog dat voetbal nu eenmaal andere sociaal-maatschappelijke lagen uit de bevolking aantrekt dan bijvoorbeeld hockey, maar dit betekent nog niet dat er met de sport of de organisatie ervan iets mis is.

Zolang wij agressie als voetbalgerelateerd blijven zien en de KNVB van deze excessen de schuld blijft krijgen, zitten we op het verkeerde spoor en zal er niets veranderen.

Martijn Bressers is advocaat.

BRIEVEN OVER GEWELD BIJ HET VOETBAL

Zijn tierende ouders langs het veld medeschuldig?

In de koffiepauze vroeg ik een collega hoe zijn voetballende kinderen reageerden op de agressie tegen de grensrechter. Zijn kinderen voelden zich er weinig bij betrokken, maar hijzelf des te meer. „Ik ben zelf ook grensrechter”, zei hij. „Dat doen de ouders om beurten. Maar ik krijg er steeds meer een hekel aan, dat geschied en die verbale agressie langs de lijn, ik kan er bijna niet meer tegen. Het gaat er niet om dat ze het een keer niet met je eens zijn, maar een paar minuten later beginnen ze er nog steeds over. Ik heb er nog niet

mee willen stoppen, omdat de andere ouders dan nog vaker moeten vlaggen. Maar ik denk er nu over om met de kinderen een andere sport te zoeken, want die agressie van de ouders langs de lijn loopt de spuigaten uit.”

Wie hebben er nou de schuld?
KEES SMIT
Utrecht

Laat kind zelf arbiter zijn

De KNVB is zo gewend geraakt aan geweld op het veld dat de voetbalbond denkt dat het erbij hoort. Toch kunnen we niet anders dan jonge mensen leren dat geweld volstrekt

verboden is en dat sport een manier is om onze agressie te kanaliseren.

We kunnen wat leren van Duitsland. Alle voetbalclubs zijn daar verplicht op alle niveaus kinderen af te leveren aan scheidsrechterscursussen. Als ze geen scheidsrechter kunnen leveren, mogen ze ook niet spelen. Ze hebben daar twee grote voordelen van: elk team bevat een kind dat ook scheidsrechter is en er is nooit een tekort aan scheidsrechters. Kinderen leren zo van hun teamleden dat arbitrerende ook maar een rol is, dat iemand het moet doen en dat er altijd fouten worden gemaakt.
FRED DEN HARING
Aduard